

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

30. ZÁŘÍ 2018

Z obsahu:

**O přikázáních -
Odpocínek vysvobozuje
k lásce**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 12. září 2018
- strana 2 -

Svatý Bruno
Libor Rösner
- strana 4 -

**Manželství
a jeho nerozlučitelnost
(3 - dokončení)**
- strana 7 -

**2 500 růženců Panně
Marii k narozeninám**
- strana 8 -

**Svatá Hora - historie
napsaná poutním místem**
Petr Bobek
- strana 9 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (25)**
- strana 12 -

**Srovnání chronologie
mše svaté s chronologií
pašijí Ježíšových**
P. Jean Derobert
o oběti mše svaté podle
sv. Otce Pia
- strana 13 -

*„Radujte se, milovaní bratři... Radujte se, že jste unikli tolika nebezpečstvím
a neštěstím ve zmatcích tohoto světa... (Sv. Bruno, zakladatel kartuziánů)“*

O přikázáních – Odpočinek vysvobozuje k lásce (Dt 5,12-15)

Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 12. září 2018

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V dnešní katechezi se ještě vrátíme ke třetímu přikázání, věnovanému dni odpočinku. Desatero, vyhlášené v knize Exodus, se v Deuteronomiu opakuje v téměř totožném podání, s výjimkou onoho dodatku, který vyjevuje cennou odlišnost – zatímco v Exodu je důvodem k odpočinku *požehnání stvoření*, v Deuteronomiu odpočinek připomíná *ukončení otroctví*. Otroci si v den odpočin-

ku má oddechnout stejně jako jeho pán, aby oslavil památku osvobozující Paschy.

Otroci totiž z podstaty svého postavení nemůže odpočívat. Existují ovšem různé typy otroctví – jak vnějšího, tak vnitřního. Existuje vnější donucení, jímž se může stát útlak, život ochromený násilím či jinou nespravedlností. Dále je tu vnitřní svázanost – kupříkladu psychologické bloky a komplexy, povahová omezení a další. Existuje odpočinek za takových-

to podmínek? Může si vězněný a utlačovaný člověk zachovat svobodu? A může být svobodný někdo, koho sužují obtíže?

Skutečně existují lidé, kteří dokonce ve vězení žijí ve veliké duševní svobodě. Pomysleme například na sv. Maxmiliána Kolbeho anebo na kardinála Van Thua-na, kteří nejtemnější sklíčenost proměnili ve světelný prostor. Stejně tak existují lidé poznamenaní značnou vnitřní křehkostí, kteří ovšem umějí odpočívat v milosrdenství a dokážou to předávat. Boží milosrdenství nás vysvobozuje. Když se s ním setkáš, získáváš velikou vnitřní svobodu a jsi schopen ji tlumočit. Proto je velmi důležitá otevřenost vůči Božímu milosrdenství, abychom přestali otročit sami sobě.

Pokračování na str. 6

Svatý Bruno chtěl po svých spolubratřích, aby se zdravili: „Memento mori!“ – „Pamatuj na smrt!“ (str. 4-6) S tímto pozdravem koresponduje jiný, v našich končinách ještě stále více či méně užívaný: „Pozdrav Pán Bůh!“ – Odpověď: „Dejžto Pán Bůh!“ Anebo také: „Chvála Kristu!“ – „Až na věky!“ Svým způsobem se nám ve spojení všech uvedených pozdravů nabízí ojedinělá teologická zkratka, napovídající, co je smyslem a cílem naší pozemské životní pouti: Jít ve stopách Ježíše Krista, jemuž jako Vykupiteli lidského pokolení přísluší vpravdě Božská chvála, a dojít s pomocí Ducha Svatého v milosti posvěcující do slávy Boha Otce, kde bude naše duše žít spolu s naším tělem oslaveným. To zní opravdu vznešeně, avšak... je zde ono „Memento mori“. A to lze chápat různě: kupříkladu jako připomenutí odměny, která nás čeká v nebi po naplnění našeho pozemského života (kž se tak stane!). Anebo jako brzdu bezuzdnému oddávání se hýření a rozkošim – jak slyšíme v dnešním druhém čtení. Pro někoho, zvláště pro nevěřícího, to může být jen upamatování se, aby nezapomněl sepsat svoji poslední vůli... A tak se nabízí otázka: Co pro mne osobně znamená „Memento mori“?

Existuje přinejmenším jeden naprosto podstatný aspekt toho, proč je třeba myslet na okamžik vlastní smrti, o němž nevíme, kdy nastane: v té chvíli budeme

Editorial

postaveni před osobní Boží soud a už nic nezměníme... Snad nám z toho „běhá mráz po zádech“, ale našťastí nám bylo mnohokrát zjeveno, že ani v této chvíli nejsme sami, stejně jako při všech duchovních či jiných bojích zde na zemi: je s námi Panna Maria, Ježíš...

Odevzdáváme se Královně nebe i země, aby nám pro svého Syna pomohla už zde na zemi, aby nám pak bylo o to lehčeji při onom spravedlivém Božím soudu – oni sami budou svědky našeho úsilí o svatý život. Měsíc říjen nás pak vybízí zvláště k účtě k Panně Marii. A to nejen prostřednictvím modlitby růžence, která bývá zřejmě častěji modlitbou prosebnou než rozjímavou (viz str. 8), ale vykonáme i pouť na některé mariánské místo prosycené zázraky a modlitbami mnohých generací před námi. A nemusí jít jen o významné poutní místo (str. 9-11), jistě ve svém okolí nalezneme mnoho jiných, ne tak známých míst, kde Bůh na přímluvu Panny Marie vyslýchá touhy lidských duší po spáse, i mnohem prozaičtější prosby za uzdravení lidských těl.

V okolí těchto zázračných míst však nacházíme někdy rovněž místa hrůzy, tak jako je poblíž Svaté Hory bývalý tábor pro politické vězně Vojna. A to nás

opět uvádí k naší prvotní myšlence: „Memento mori.“ Vidíme, že k lidskému životu zde na zemi patří nejen Boží zázraky, ale i tvrdost lidského utrpení, či dokonce násilné smrti. Lze v tom najít analogii s Ježíšovým životem: nejenže vykonal spoustu zázraků, ale také těžce trpěl pro naše hříchy a spásu našich duší. Při každé mši svaté pak můžeme prožít do určité míry totéž, co vrcholným způsobem Ježíš prožil na kříži – ona míra silně záleží na naší duchovní dispozici. Lépe pochopíme, když se zamyslíme nad tím, jak mši svatě v srdci rozuměl a celou osobností ji prožíval P. Pio (str. 13), italský světec, jehož 50. výročí úmrtí a 100. výročí počátku stigmat si připomínáme právě letos.

Svatým Brunem jsme začali, rád bych jeho slovy také završil naše úvahy, aby ještě více vyniklo, co je tak podstatné v naší křesťanské víře a co představuje úspěch či neúspěch naší duchovní cesty zde na zemi: „Radujte se, milovaní bratři, z toho štěstí a hojnosti milostí, jakých se vám dostalo. Radujte se, že jste unikli tolika nebezpečnostem a neštěstím ve zmatcích tohoto světa. Radujte se, že jste našli klidný a bezpečný přístav v dokonale chráněné zátocce. Mnoho jich touží se do něj dostat, mnoho o to usiluje, leč marně. A mnozí se do něj sice dostali, avšak byli odstaveni, ježto neobdrželi tu milost shůry.“

Daniel Dehner

Když ne každý den, alespoň jedenkrát za týden, v Den Páně, je dobré vzít do rukou Písmo svaté a otevřít se Božimu slovu.

Dnes tě zavede nejdříve do tábora Izraelitů, kde se dějí podivuhodné věci. Duch Boží si vybírá z velkého množství ty, kteří mají být nástrojem jeho hlasu.

Když je Duch tak blízko, pros jej s čistým a upřímným srdcem, abys měl z jeho návštěvy hojný užitek.

Eldad a Medad prorokují v táboře. Ale jeden mládenec a po něm i sám Jozue to nesou s nelibostí. Ani se příliš nestarají o to, co tito dva oznamují. Připadá jim jako pohoršení již sama skutečnost, že tu někdo vystupuje ve jménu Hospodinově. Napadá je jediné řešení: „Zabraň jim v tom! Nechceme je poslouchat.“ Není to dodnes častá odpověď na vystoupení těch, kteří byli povoláni, aby prorokovali? Nebylo by naopak lépe zaujmout Mojžíšův postoj? Moudrý vůdce národa, který by především mohl vznášet námitky, neshledává ve vystoupení prorocké dvojice nic odsouzeníhodného. Naopak: *Kéž by Pán z celého národa udělal proroky, kéž by dal spočinout na nich svému Duchu!*

K takovému moudrému postoji je však třeba velké duchovní zralosti. Ani apoštolům není ještě dáno, aby smýšleli tak velkodušně. Nemohou přenést přes srdce, že někdo jiný kromě nich se angažuje v oblasti, kterou pokládají za svou doménu. Domnívají se, jak velice poslouží Pánu, když tomu zabrání. Ale Pán je za tuto jejich neodůvodněnou horlivost nijak nepochválí. Vstip si do srdce jeho napomenutí: *Kdo není proti vám, je s vámi.* Není to moudrý návod, podle kterého můžeš zredukovat počet svých domnělých protivníků? Dokud vidíš zlo tam, kde není, je to závada v tvé vlastní duchovní optice. Využij dnešního setkání s Pánem, aby ses naučil horlivosti na správném místě.

Zvykl sis pohoršovat se nad tím, co ti vadí. Ale taková tvoje nelibost nemusí být horlivostí pro dobro, ale může pramenit ze sebelásky a sebepřeceňování. Jenomže Pán si přeje, abys svou pozornost obrátil nejdříve jiným směrem. Opravdo-

vé zlo vzniká jinde a není přítom vyloučeno, že i ty máš na něm podíl, a vůbec si to nepřipouštíš. Pán pokládá za pohoršení to, co přímo otevírá cestu hříchu. Takové

pohoršení je tím větším zlem, čím bezbrannější je ten, kdo se stává jeho obětí.

Proto se Pán tak zastává maličkých. Právě oni přijímají z tvého příkladu

chování, které nejsou sami schopni rozlišit ani zhodnotit, a pokládají je za dobré jen proto, že je vidí u tebe. Uvědomuješ si míru odpovědnosti, kterou z tebe nikdo nesejme? Svůj kritický pohled, kterým zatím podle svého tak nesmlouvavě soudíš všechno kolem sebe, zkus nyní stejně nekompromisně zaměřit na svůj vlastní příklad. Jestliže totiž kdekoliv kdokoliv pokládá s odvoláním na tebe za správné a dovolené to, co je a vždy zůstane před Pánem hříchem, *bylo by pro tebe lepší, kdyby ti uvázali na krk mlýnský kámen a hodili tě do moře.*

Jestliže se ti zdá, že je to nadsázka, je to nejspíše proto, že se z tvého vědomí vytratilo, jak velkým zlem je hřích. Nic neotvírá hříchu více dveře než názor, jako by už žádným zlem nebyl, jako by člověk mohl sám rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé. Není právě taková mentalita tím největším a nejnebezpečnějším pohoršením? Kdo jiný tě může poučit, jak velkým zlem a neštěstím je pro tebe hřích, ne-li právě Boží Syn, který proto sestoupil mezi nás, aby tě vytrhl z jeho otroctví? Není sama jeho oběť výmluvným dokladem, že není většího zla?

Pod tímto zorným úhlem přijmej nyní jeho varovná slova. Nejen hřích, ale už sama příležitost ke hříchu, které se sám tak snadno a lehkomyšlně vystavuješ, je pro tebe větším zlem než ztráta zdraví, nebo dokonce života. Pokud se na to díváš jen z pohledu přítomné chvíle, může se ti zdát taková výstraha nepochopitelná. Ale Ježíš ti s láskou i důrazem vysvětluje, že je tu v sázce mnohem více než jen blaho přítomné chvíle. Jde o to, abys mohl vejít do života, který nebude jen pomíjivým okamžikem, ale nekončící věčností v Otcově náručí. Minout se nenávratně s tímto jediným konečným cílem je nekončícím neštěstím, které Pán stručně, ale

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 11,25–29

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však ke stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře.

Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. čtení – Jak 5,1–6

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnjí a vaše šatstvo rozežirají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny.

Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkošim, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili

Dokončení na str. 13

výmluvně charakterizuje slovy: *červ, který neumírá, a oheň, který nehasne.*

Svádí tě to i nadále, aby ses nad tím pousmál? Spoléháš-li bláhově, že benevolentní lhostejnost, která u tak mnohých zdomácněla, začala platit více než slovo věčného Slova, jenom tím podporuješ a posiluješ panující obecné pohoršení. Není spíše na čase bát se Božího hněvu? Pros Pána slovy Žalmisty: *Pane, chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne. Očisti mě od chyb, které jsou mi skryty. Pak budu bez úhony a vyvaruji se velkého hříchu.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 19,13–14

Svatý Bruno

„Byl Božím dobrem, které se objevilo na zemi,“ prohlašovali o něm jeho spolupratři. Církvi toto „Boží dobro“ přineslo dobro v podobě kartuziánského řádu, který na zemi působí již více než devět století.

Ve šlechtických rodinách bývalo ve středověku zvykem dát alespoň jedno dítě Bohu. Nejinak tomu bylo i v případě kolínských Hartenfaustů, kde byl pro zasvěcený život určen Bruno, narozený někdy mezi lety 1030–1035. Bývalo tomu tak obvykle podle předem stanoveného klíče, jenže v Brunově případě tento klíč takřka jako „přesně pasoval do zámku“, ježto už jako chlapec prokazoval zbožnost, která každým rokem sílila, až v souzvuku s otcovým rozhodnutím vykristalizovala v Brunovo vykročení na kněžskou dráhu.

Studia sice započal v rodném Kolíně nad Rýnem, avšak brzy se stěhoval do Remeše, odkud se v roce 1055 vrátil do rodného města, aby v jeho katedrále přijal kněžské svěcení. Následovaly dva roky ve funkci kanovníka v místním kostele sv. Kuniberta a poté se na pozvání arcibiskupa Gervasia vrátil do města svých studií, aby v něm začal působit jako vedoucí dómské školy. Zde přednášel výkvetu mladé aristokracie a k jeho posluchačům patřili i pozdější světci.

Vcelku poklidný život prosycený modlitbou a skutky pokání, život askeze a dobročinnosti Brunovi skončil v roce 1069, kdy zemřel arcibiskup Gervasius. Nový remešský arcibiskup Manasses si svůj úřad bezostyšně koupil, když uplatil rádcе francouzského krále, který měl do volby nového arcipastýře co mluvit. Zpočátku se Manasses sice snažil vzbudit dojem zbožného muže, ale sotva si dostatečně upevnil pozici a přesvědčil většinu okolí o své domnělé ryzosti, shodil masku a ukázal pravou tvář. Rozkrádal církevní majetky a užíval si, co hrdlo ráčí, doslova všech možností, které život na výsluní nabízí. Bruno byl jediným, kdo se o tom odvážil hovořit nejen nahlas, ale dokonce to Manassesovi vytkl přímo do očí. Volal po jeho nápravě, apeloval na něj, aby zanechal prostopásného života a vrátil nakradené. Marně. Manasses si Bruna snad chtěl zprvu taky zavázat, když ho učinil svým kancléřem, jenže brzy po-

znal, že Bruno není jako on a že mu ničím nezabrání v hlásání pravdy. Bruno však byl příliš malý pán a stál ve svém boji proti Manassesově nemravnosti prakticky sám. Musel proto opustit úřad kancléře a v roce 1076 po dvou desetiletích opustil i Remeš.

Sv. Bruno

V žádném případě však neopustil myšlenku na nápravu neutěšených poměrů v remešské arcidiecézi a prostřednictvím papežského legáta dostal celou záležitost až k papeži. Na Petrově stolci tehdy seděl později svatořečený Řehoř VII., jeden z největších papežů v dějinách, muž prochnutý duchem clunyské reformy, která pozvedla církev z prachu. Ten zakročil a brzy byl ziskuchtivý Manasses zbaven svého úřadu a vyhnán z Remeše. Jeho post byl opakovaně nabízen Brunovi, ten jej ovšem pokaždé odmítl, protože jeho představa o vlastním životě se neslučovala s vysokými úřady a tituly. Již dlouho choval v srdci touhu po poustevnickém životě v odloučení, nezatěžovaném ničím světským, ale pozvedajícím ho k nepřetržitému spojení s Pánem.

K tomuto cíli dospěl Bruno přes zastávku v cisterciáckém klášteře v Séche-Fontaine, kde byl opatem sv. Robert z Molesme, s nímž se za tu krátkou dobu, co v klášteře pobýval, spřátelil. Stále však cítil jakýsi nepokoj, který mu vnučil myšlenku, že jeho cesta tudy nevede. Se šesti druhy se odebral do pustiny v langreské diecézi, kde se poprvé ponořil do hlubin poustevnického života. Jeho přítel Robert mu poradil, že v grenobelské diecézi by mohl svůj ideál uskutečňovat ještě dokonaleji, neboť tamní prostředí je pro tento typ života mnohem příhodnější.

Bruno radu přijal a s oněmi šesti druhy se vydal do Grenoblu, kde sídlil biskup sv. Hugo, jeho někdejší žák z remešské dómské školy. Už jen tento fakt by stačil, aby grenobelský ordinář svého učitele přijal. Bůh však na tohoto pozdějšího světce seslal sen, jímž mu dal na srozuměnou, aby Bruna s jeho společníky do své diecéze uvítal: Svatý Hugo ve snu viděl nad horským údolím, které si Bruno vybral, vycházet sedm jasných hvězd. Opuštěné místo se nazývalo La Chartreuse (latinsky Cartusium) a leželo zhruba 25 km od Grenoblu. Nezapomeňme, že se jedná o 11. století, kdy osídlení krajiny nelze s dnešním vůbec srovnávat a kdy zapadlých koutů ve volné přírodě bylo i v této relativně malé vzdálenosti od velkého centra hodně. V jednom takovém sv. Bruno zbudoval svůj domov.

O tom, co bylo pro Bruna možná posledním popudem k tomuto kroku, hovoří někteří letopisci: Bruno se spolu s několika kněžími a přáteli modlil u már zesnulého Raimunda Diokrese, pařížského doktora bohosloví, považovaného za vzor všech ctností, modlitby za zemřelého. Když došli ke slovům „*Responde mihi*“ – „*Odpověz mi*“, nebožtík se náhle posadil a do naprostého ticha pronesl: „*Jsem obžalován spravedlivým Božím soudem.*“ Prožitek všech, kteří toho byli svědky, byl natolik silný, že se usnesli pohřbit Raimunda až nazítří, a do té doby se modlit. Jenže další den se scéna opět zopakovala – a znovu po slovech „*Responde mihi*“. Ještě jednou tedy odložili pohřeb na další den v domněni, že jde o výzvu k usilovnější modlitbě, ale když se třetí den zase všichni modlili za zemřelého, při slovech „*Responde mihi*“ mrt-

vý Raimund náhle pozvedl hlavu a hroživým hlasem zvolal: „*Vaše modlitba je zbytečná, já jsem zatracen!*“

Všech se zmocnila hrůza při pomýšlení, co asi čeká je, když člověk, o němž si všichni mysleli, že je dobrým křesťanem, neušel zatracení. Pro Bruna to znamenalo jediné: předsevzal si, že odted' bude mít před očima pouze svou spásu a že k jejímu dosažení použije všechny známé prostředky, jenom je dovede do nejkrajnější možných mezí, protože jako velký hříšník ani nemůže jinak. Zbytek ponechá na Bohu; on sám ale učiní vše, co bude v jeho silách, vzdá se pro něj úplně všeho a ponechá si opravdu jen to nezbytně nutné.

Z tohoto úhlu pohledu lépe pochopíme, k čemu se Bruno a jeho druhové odhodlali. V La Chartreuse, kde si stloukli pár skrovných dřevěných chýší, začali od roku 1084 vést život nesmírně tuhé askeze, život navýsost prostý, sestávající z modlitby, kontemplace, polních prací, studia a přepisování knih. Vystavěli si kostelík, avšak veřejná kázání jim byla zapovězena, jejich apoštolát měl výhradně psanou formu. Zavazovalo je totiž přísné mlčení, které mohli (ale nemuseli) přerušit pouze v neděli a o velkých svátcích při společných rekolekcích, mlčení, v němž unikali světu a pronikali do nehlubších pravd, mlčení, které je přibližovalo Bohu. Zároveň praktikovali tvrdé odříkání, půst (jedli málo a v době postní pak požíli jenom jeden pokrm denně, maso nejedli vůbec a společný oběd v refektáři se konal jen při výjimečných příležitostech), čistotu, chudobu a přísnou kázeň. Zdravit se podle Brunova přání měli: „*Memento mori!*“ – „*Pamatuj na smrt!*“ I zde vidíme vliv onoho úděsného zážitku z Paříže. Život těchto poustevníků byl velice tvrdý, na hony vzdálen všemu, co bylo ve světě „tam venku“. Přesto oslovoval mnohé a La Chartreuse se začala brzy zaplňovat zájemci o „následování Bruna“. Sám biskup sv. Hugo sem nejednou načas zavítal, aby zde duchovně pookřál.

Malé společenství se začalo rozrůstat, z malého klášteríka se zanedlouho stal klášter velký, pro nějž se vžilo označení *La Grande Chartreuse* – Velká kartouza, a z nehostinné pustiny se pod mozolnatými rukama pracovitých, svědomitých eremitů stala žirná země. Aniž by to tušil nebo o to usiloval, dal Bruno v La Char-

treuse zrod novému řádu, který dodnes patří k nejpřísnějším vůbec – kartuziánům. (Statuta nového řádu schválil v roce 1176 papež Alexandr III.)

Po šesti letech musel Bruno svou milovanou Velkou kartouzu chtět nechtět opustit. Přizval si jej k sobě sám papež Urban II., aby mu byl rádcem. Jeho Svatost se tak však nerozhodla na základě toho, co se doslechla z vyprávění z druhé ruky o zbožném poustevníkovi. Urban II. ještě jako Odo de Lagery znal Bruna z Remeše, kde mu visel na rtech při přednáškách v dómské škole. Hned na konci prvního roku svého pontifikátu jej proto povolal do Říma. Bruno šel nerad, ale nedbal na prosby spolubratrů, aby zůstal a neopouštěl je. „*K čemu by bylo všechno to odříkání a zdání pokory, kdybych neposlechl samotného náměstka Kristova?*“ argumentoval.

Novým představeným poustevnické komunity jmenoval zbožného Landuina a odebral se do Říma. Zde dostal povolení dodržovat i v papežské rezidenci velmi přísná pravidla, jimž uvykl a jichž se nedokázal vzdát. Musel oželet několik svých druhů, kteří s ním sice do města nad Tiberou přibyli, kteří ale tak toužili po životě v pustině u Grenoblu, že se do ní vrátili. Bruno nemohl, vázala jej poslušnost být radami nápomocen Svatému otci.

Urban II. chtěl svého učitele a rádce odměnit za jeho neocenitelné služby a nabídl mu uprázdněný arcibiskupský stolec v kalábrijském Reggio. Bruno však opět odmítl pallium, a to přesto, že o jmenování výslovně Bruna žádali sami věřící. Vysvětloval to tím, že má velký problém zodpovídat před Bohem za svou duši, proto nemá odvahu přijmout zodpovědnost za duše tisíců jiných. Usilovně přítom papeže prosil, aby mu umožnil odejít zpět na poušť.

Urban II., (později beatifikovaný), se nechtěl vzdávat drahocenné perly, kterou v osobě Brunově pomyslně zdobil svou papežskou berlu. Zároveň mu ale chtěl vyhovět, vida, že Bruno se na jeho dvoře, byť nijak pompézním, vnitřně trápí. Nakonec našel kompromis: dovolil mu najít si nějaké pusté místo v Kalábrii, usadit se na něm a odtud být papeži nápomocen radami aspoň na dálku.

V roce 1090 tedy Bruno opustil Řím a nový domov našel v Kalábrii ve všemi opuštěné lokalitě zvané La Torre. Dlouho tam sám nebyl – již brzy se k němu při-

dali zbožní muži toužící po Bohu a kajícím životě.

K dispozici měli kostel, který jim na tomto svém území nechal vystavět sicilský hrabě Roger, jenž si Bruna velice oblíbil, a proto mu milerád poskytl místo pro zřízení kartouzy na svých doménách. Znal ho z papežova dvora, který hostil na svých hradech, když Řím napadla přesila nepřátel a Urban II. byl nucen prchnout.

Brunovi navíc vděčil za záchranu svého života i panství. Roger totiž oblehl město Capua držené jeho lombardskými nepřáteli. Vyslal k nim jednoho ze svých velitelů jménem Sergius, kterého však Lombardané podplátili. Sergius slíbil, že jim spoutaného sicilského hraběte za úplatu zrádně vydá. Nic netušící Roger svým vojákům nařídil ranní útok a sám také ulehl ke spánku. Bruno se v té době celou noc modlil za vítězství svého dobrodince. Uprostřed spánku se Rogerovi ve snu zjevil slzící Bruno v roztrhaném hábitu a na Rogerovu otázku, co se děje, mu poustevník odpověděl: „*Pláču pro životy tolika křesťanů a zvláště pro ten tvůj. Vstaň, oblékni zbroj a chop se meče a snad Bůh dá, že zachrániš život svůj i životy svých vojáků!*“

Roger nelenil, vstal a přikázal, aby se vojsko okamžitě připravilo k boji. Náhlá změna plánu zrádci Sergiovi vnukla myšlenku, že jeho zrada vyšla najevo, a dal se na útěk. Byl však polapen a zabit, Capua dobytá a Roger a jeho muži zachráněni. Jako výraz nekonečného vděku pak Brunovi poskytl nejen pozemek v La Torre, ale hodlal jej zahrnout doslova vším. Bruno však po světských statcích nebažil. Na své náklady tedy sicilský hrabě vystavěl rodící se komunitě kostel Panny Marie v pustině. (Bruno nedaleko La Torre založil později ještě třetí klášter – San Stefano di Bosco, tj. *Svatý Štěpán v lese.*)

V La Torre sepisoval svá hluboká rozjímání Pisma svatého, odtud korespondoval s papežem i svými drahými bratry v La Grande Chartreuse, jimž kladl na srdce důležitost pevnosti v bojích proti všem protivenstvím a nutnosti pokání v zápolení s odvěkým nepřitelem. V jednom z listů jim adresovaných psal: „*Radujte se, milovaní bratři, z toho štěstí a hojnosti milosti, jakých se Vám dostalo. Radujte se, že jste unikli tolika nebezpečnostem a neštěstím ve zmatcích tohoto světa. Radujte se, že jste našli klidný a bezpečný přístav v dokona-*

le chráněné zátoce. Mnoho jich touží se do něj dostat, mnoho o to usiluje, leč marně. A mnozí se do něj sice dostali, avšak byli odstaveni, ježto neobdrželi tu milost shůry.“

Od roku 1100 byl Bruno stížen těžkou chorobou, značně bolestivou. S trpělivostí pravého kartuziána ji snášel až do posledních svých dní. Tím posledním byl 6. říjen 1101. Krátce před svým odchodem na věčnost si ke svému slavníku zavolal všechny latorrské bratry a přede všemi vyznal své hříchy. Poté odrecitoval Krédo a se všemi najednou obnovil své řeholní sliby. Ještě je stihl povzbudit k zachovávání regulí řádu a odkázat na Nejsvětější Trojici a Eucharistii, budou-li někdy v pokušení propadnout bludnému učení. Naposledy se s nimi rozloučil pozdravem, který je učil používat: „*Memento mori*“, a pak už odevzdal svou duši Pánu.

Když byl v roce 1514 Brunův hrob v La Torre otevřen, našla se jeho tělesná schránka neporušená. Lev X. na základě toho povolil kartuziánům úctu k zakladateli jejich řádu. V roce 1623 pak tento jeho kult rozšířil papež Řehoř XV. na celou církev.

Celosvětová síť modlitby s papežem

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) - ŘÍJEN 2018

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL:

Poslání zasvěcených osob - aby u mužů a žen zasvěcených Bohu vzplálo misijní nadšení a byli nablízku chudým, vyhnancům a těm, kdo jsou umlčeni a nemají slovo.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Za takové poznání Pána Ježíše, které nám umožní plně se na něj spoléhat.

Zveme Vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoukách v neděli 7. října 2018 v 15 hodin**. Scházíme se zde již devatenáctý rok. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večerádlu bude zakončeno mší svatou.

O přikázáních - Odpočinek vysvobozuje k lásce

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Co je to tedy opravdová svoboda? Spocívá snad ve svobodném rozhodování? To samozřejmě představuje určitou část svobody a je nutné vyvinout úsilí, aby byla zaručena každému muži a ženě (srov. *Gaudium et spes*, 73). Dobře ale víme, že možnost jednat podle svých přání nestačí ke skutečné svobodě, ani ke štěstí. Prává svoboda je mnohem víc.

Existuje totiž otroctví, které svazuje více než jakékoli vězení, panický záchvat či nátlak všeho druhu - je to otroctví vyvolané vlastním egem (srov. *Katechismus katolické církve*, 1733). Mluvíme o lidech, kteří jako by se celý den zhlíželi v zrcadle, aby viděli své ego, které převyšuje jejich tělesnou výšku. Jsou otroky svého „já“. Ego se může změnit v žalárnika, který mučí člověka, ať už je kdekoli, a působí mu ten nejhlubší útlak, který se nazývá hřích, což není pouhé porušení zákoníku, nýbrž pokles existence do otrockého stavu (srov. Jan 8,34; KKC 1739). Hřichem je, v konečném důsledku, mluvit a jednat podle vlastního ega: „Ego, chtěl bych udělat to

či ono... Nezáleží mi na tom, zda jsou nějaké hranice, přikázání, ani na tom, zda je v tom láska.“ Ego, onen hřích.

Pomysleme například, jak ego působí v lidských žádostivostech - nestřídmý, chlípny, lakomý, hněvivý, závistivý, zahálčivý či pyšný člověk otročí svým neřestem, které ho tyranizují a sužují. Nestřídmý člověk si nikdy neoddechne, protože nenasytitost je pokrytectvím žaludku, který je sice plný, ale tváří se jako prázdný. K nestřídmosti vede pokrytecký žaludek. Nenasytitý ani chlípny člověk nedojdou klidu, protože musí žít v neustálé rozkoši; dychtění po majetku zase ničí lakomce, který neustále schraňuje peníze a ubližuje druhým. Plameny hněvu a červotoč závistivosti ničí lidské vztahy. Spisovatelé říkají, že závistí zežloutne tělo i duše, jako když má člověk žloutenku. Závistivcům zežloutla duše, protože nikdy nemohou mít svěžest duševního zdraví. Závist vede do záhuby. Zahálčivost, vyhýbající se každé námaze, zamezuje schopnosti žít, a pyšný egocentrismus - ono ego, o kte-

rém jsem mluvil - vykopává příkop mezi sebou a druhými.

Draží bratři a sestry, kdo je tedy skutečný otrok, který nezná odpočinek? Člověk, který není schopen milovat. Všechny zmíněné neřesti a hříchy nás vzdalují lásce, zneschopňují milovat. Otročíme sami sobě a nemůžeme milovat, protože láska se vždy obrací k druhým. Třetí přikázání, které nás vyzývá, abychom odpočinek slavili jako vysvobození, je pro nás křesťany proroctvím o Ježíši Kristu, který zpřetrhal vnitřní pouta hříchu, aby člověka uschopnil k lásce. Prává láska je pravou svobodou - odpoutává od vlastnictví, opětovně buduje vztahy, dokáže bližního přijmout a docenit, proměňuje každou námahu v radostný dar a uschopňuje ke společenství. Láska vysvobozuje - a to rovněž ve vězení, slabosti a omezenosti. Tuto svobodu jsme obdrželi od našeho Vykupitele, našeho Pána, Ježíše Krista.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán

Manželství a jeho nerozlučitelnost (3 - dokončení)

Co k tomu říká Bible a církev?

Kdy a za jakých podmínek je přesto možné ukončení církevně platného manželství?

Občas se stává, že zájemci o manželství, když se dozví, že manželství mezi křesťanskými partnery je podle katolické nauky nerozlučitelné, upadnou do paniky, a zděšeně se ptají, jestli když jednou řeknou „ano“, nemohou se v nejhorším případě rozejít. Také v této otázce je zapotřebí vyjasňování. Odpověď na to zní: Ano, je to možné, nehledě k úmrtí jednoho z partnerů, existují ještě jiné případy, v nichž je možné ukončit církevně platné uzavřené manželství.

Především je k tomu potřeba říci, že přísná nerozlučitelnost se vztahuje jen na manželství mezi dvěma pokřtěnými partnery. Jinak je tomu, když jeden z obou partnerů není pokřtěný. K tomu se dále ještě vrátíme.

Nejprve k případům, u nichž bylo uznáno manželství mezi dvěma pokřtěnými partnery jako od počátku neplatné, a proto může být prohlášeno buďto za platné nebo za nevzniklé. K takovým případům dochází, když nebylo přihlíženo při uzavírání manželství k takzvané dělicí překážce, kterou popisuje církevní právo. K tomu několik příkladů.

Jako první z těchto překážek uvedme impotenci, to znamená v době uzavření

manželství existující neschopnost jednoho z partnerů uskutečnit s druhým partnerem pohlavní spojení (*Kodex kanonického práva* [dále jen CIC], kánon 1084).

Neplatné je také uzavření manželství unesené ženy s jejím únoscem, pokud není propuštěna, od únoscce oddělena, přivedena na bezpečné místo a nerozhodla se tam svobodně k manželství s tímto poněkud bouřlivým uchazečem (CIC, kánon 1089).

Častěji než tento případ může také ještě dnes nastat situace, uvedená v kánonu 1103, i když se mluví o donucení nebo velkém strachu, jímž se někdo cítí být donucen k uzavření manželství.

Proto se musí podle č. 15 protokolu o přípravě k manželství položit oběma partnerům otázka: „Potvrzujete, že jste nebyl ovlivněn(a) hrozbou, silným nátlakem nebo (vnitřním nebo vnějším) donucením ke sňatku?“⁽¹⁾

Nátlaky takového druhu byly vykonávány v minulosti zřejmě rodiči jednoho z partnerů (např. z důvodů ekonomických s ohledem na rodinné podniky či majetek). Že se církev snaží svými zákony chránit svobodu mladých lidí, by se mělo více než dosud dávat na vědomí.

K relativně známým ustanovením neplatnosti by mohla patřit ta, která se vztahují k překážce pokrevního příbuzenství nebo švagrovství (CIC, kánon 1091-1094).

Další důvody neplatnosti vyplývají ze skutečnosti, že osoby uzavírající manželství nemají dostatečné užívání rozumu nebo trpí nepatrnými schopnostmi úsudku, aby mohly poznat manželská práva a odpovědně je převzít (CIC, kánon 1095).

Rozumí se samo sebou, že manželství nevznikne, jestliže se vylučuje přijetí dětí (srov. *Katechismus katolické církve*, 1652).

Existuje také celá řada ustanovení pro uzavírání manželství ohledně formy uzavření manželství, to znamená ohledně podmínek, které musí být splněny, aby slova, jimiž nevěsta a ženich chtějí uzavřít manželství, toto platně vyjádřila.

Hlavním ustanovením je, aby výměna souhlasu se stala před knězem předsedajícím slavnosti, nebo před jáhnem, popřípadě k tomu zmocněným pastoračním spolupracovníkem. Přitom snoubenci si vymění své „ano“ teprve potom, až se na to celebrant zeptá (CIC, kánon 1108-1119).

Tímto skončíme se způsoby a důvody, kdy církevně uzavřené manželství může být neplatné.

Jenom částečné povědomí o tom nám může umožnit vystoupit proti skoro nevykořenitelné fámě, že by církev navzdory svým vlastním tvrzením prováděla běžné rozvody.

Takzvané „pavlovské privilegium“ jako východisko v určitých případech

Protože příkázání Ježíšovo o nerozlučitelnosti, jak jsme si ukázali, klade na sezdané věřící křesťany vysoké nároky, přemýšlelo se zřejmě už v prvním století o možnosti výjimek – a apoštol Pavel byl při tom vynalézavý.

Při plnění své apoštolské služby, jak víme, založil v mnoha městech východního Středomoří křesťanské osady – jednu z nich v řeckém přístavním městě Korintu. Tam napsal po své další cestě dva dopisy, z nichž první obsahuje důležité výpovědi o křesťanském manželství a o zacházení s jeho nerozlučitelností. V tom jednoznačně potvrdil pravost Ježíšových slov k tomuto tématu a vyslovil ze své strany prováděcí ustanovení: ustanovení, která byla v adresných obcích zřejmá

Pavlovské privilegium se zakládá na 1 Kor 7,12-15: Pro manželství nepokřtěných je umožněna svoboda pro manžela(ku), který se stal křesťanem, aby mohl uzavřít nové křesťanské manželství, když druhý manžel trvá na nevěře a není připraven k pokračování manželství.

dobře přijímána a dosáhla platnosti v následující době v celé církvi.

Toto ustanovení se týká smíšených manželství, v nichž je jeden partner pokřtěný křesťan, ale druhý partner není. O takových párech Pavel píše: „Ostatním pak říkám já, nikoli Pán: má-li některý bratr nevěřící ženu, která souhlasí, že s ním bude žít, ať ji nezapuzuje. Má-li některá žena nevěřícího manžela, který souhlasí, že s ní bude žít, ať nezapuzuje svého manžela. (...) Pokud se však nevěřící strana chce rozvést, ať se rozvede.“ (1 Kor 7,12-15)

Tím vyslovuje Pavel poprvé skutečnou výjimku z Ježíšova přikázání nerozlučitelnosti – a je si vědom, že jako apoštol k tomu má moc. Církev uznala platnost tohoto apoštolského rozhodnutí a vyjádřila se k tomu v kánonu 1143 *Kodexu kanonického práva* a přidala vysvětlení a prováděcí ustanovení. Tento postup se označuje jako „pavlovské privilegium“. V použití tohoto privilegia se tam říká, že „man-

želství uzavřené mezi dvěma nepokřtěnými může být zrušeno na základě pavlovského privilegia ve prospěch víry strany, která přijala křest, a to přímo tím, že tato strana uzavře nové manželství, jestliže nepokřtěná strana odešla“ (CIC, kánon 1143, § 1).

Tato v samotné Bibli obsažená výjimka z nerozlučitelnosti manželství není jistě známa také mnoha věřícím a o náboženství se zajímajícím křesťanům – a vůbec nebylo v rámci církevního vzdělávání dospělých dostatek vykonáno, aby se jim to oznámilo a objasnilo. To bychom my duchovní a teologové tak neměli dále praktikovat, protože použitelnost uvedeného opatření roste den ode dne s postupně stoupajícím počtem nepokřtěných členů naší společnosti. Proto tedy není v žádném případě špatné, když člověk jako vzdělaný křesťan umí pojmenovat místa, na nichž jsou zapsána práva členů církve.

Jde o kány, to znamená zákony 1142 až 1147 v *Kodexu kanonického prá-*

va, jakož i o bod dotazníku, který se vyplňuje v předběžném pohovoru k žádosti o sňatek⁽²⁾.

*Z Der Fels 2/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V českém *Zápisu žádosti o církevní sňatek*, uveřejněném na www.biskupstvi.cz/formulare, se jedná o otázku č. 14, která obsahuje dvě otázky v tomto znění – v případě žadatele: „Zvolil jste si žadatelku za manželku dobrovolně? Nutí vás někdo k tomuto církevnímu sňatku (násilí, strach)?“ Obdobně je to u žadatelky. [pozn. red.]

⁽²⁾ Zde autor textu uvedl odkaz, který by v našich podmínkách odpovídal nejspíše jednomu z těchto dokumentů, *Doplňk k zápisu u rozvedené(ho)*, či *Žádost o dispens od překážky v rozdílnosti náboženství (disparitas cultus)*, *O dovození smíšeného manželství (mixta religio)*. Obojí viz www.biskupstvi.cz/formulare. [pozn. red.]

2 500 růženců Panně Marii k narozeninám

V noci ze 7. na 8. září 2018 se uskutečnilo noční modlitební procesí z Bystřice pod Hostýnem na Svatý Hostýn. Zúčastnilo se jej přes 800 pěších poutníků z celé ČR i ze Slovenska a mnoho dalších přijelo auty k bazilice na noční mši svatou slouženou P. Jiřím Šolcem. Poutníci se cestou pomodlili tři růžence za ochranu rodiny, za ústavní zakotvení manželství muže a ženy a za odmítnutí genderové ideologie nepřijetím Istanbulské úmluvy.

Vítězné Ochráně Moravy, Panně Marii, k jejím narozeninám jsme tak mohli po příchodu do baziliky svěřit přes 2 500 růženců pomodlených v naprosté usebranosti při nesnadném výstupu na vrchol. Před zaplněnou bazilikou kázal o všech zmíněných úmyslech – strhujícím způsobem sobě vlastním – P. Marián Kuffa ze Slovenska.

Srdečné poděkování patří všem, kdo jakýmkoli způsobem pomohli při organizaci poutí, duchovní správě na Svatém Hostýně, Matici svatohostýnské, zúčastněným kněžím, varhaníkovi

a schole z Křenovic a Kojetína, všem nemocným spojujícím své bolesti a utrpení za zdar poutě a především všem ochot-

ným poutníkům, kteří se neváhali vydat i v pozdních nočních hodinách bojovat proti rozpínajícímu se liberalismu v jeho zhoubných podobách.

Ukazňenost, usebranost a zápal poutníků byly příkladné. Kéž Pán odmění každou vaši obět a stále drží ve svém náručí i všechny děti, které tak statečně putovaly s rodiči! S vděčností také posíláme poděkování našim bratřím a sestrám ze Slovenska, kteří nás přijeli v našem boji podpořit.

Pán Bůh zaplať všem za štědrost, sbírka pokryje organizační náklady a tisk informativních brožur, část byla věnována Institutu Krista Velebného z P. Mariána Kuffy.

Za rodiny všech poutníků bude obětováno večeradlo konané na první říjnovou sobotu, čili 6. října 2018 v 16 hodin v chrámu Páně v Křenovicích u Kojetína (modlitba dvou růženců, mše svatá, adorace).

*Za pořadatele Markéta Tomečková,
společensví večeradla Křenovice*

Svatá Hora – historie napsaná poutním místem

Poutní místa nelze srovnávat podle toho, jak jsou významná – každé návštěvníkovi přináší něco jiného. Kdyby se ovšem hledělo na velkolepost, příbramská Svata Hora by patřila na přední místa. Jsou jí připisována i přívlastka „nejznámější“ nebo „nejnavštěvovanější“ a bezesporu má i jednu z nejbohatších historií.

Vznik poutního místa

Svatá Hora je zasvěcená Panně Marii. Marně bychom ale v historii hledali, že by zde došlo ke zjevení Bohorodičky, jak by možná někdo čekal. Vlastně bychom v ní nenašli ani přesný údaj, co bylo impulsem pro první stavbu, která měla podobu kaple.

Často uváděná verze odkazuje na rok 1260 a podle misionáře P. Albrechta Chanovského na neurčitého rytíře z rodu Malovců. Ten měl být pronásledován loupežníky, v nouzi požádal o pomoc Pannu Marii a slíbil jí, že když přežije, dá jí na místě vystavět kapli. Nepřátelé měli oslepnout a rytíř vyvázl.

Pověst měl potvrzovat v kapli umístěný obraz s tímto výjevem, doplněný o rytířovy iniciály. Nicméně známý jezuitský historik Bohuslav Balbín zachycené jméno nepřičítá neznámému rytíři, ale jako původce kapličky označuje prvního pražského arcibiskupa, Arnošta z Pardubic – ten byl údajně s Malovci v příbuzenském vztahu, svého času navíc v Příbrami přebýval.

V každém případě se o Svaté Hoře v dochovaném dokumentu zmínil teprve v roce 1406 arcibiskup Zbyněk Zajíc, nejstarší zobrazení pak pochází až z roku 1650. A původně nebyla cílem pouze římských katolíků. Protože se v době, kdy trvala náboženská nejednotnost, starali o místo poustevníci různých vyznání, sloužila kaple poutníkům všech křesťanských směrů.

Milostná soška

Důležitou kapitolou Svaté Hory je dodnes obdivovaná milostná soška Panny Marie, tedy zpodobnění korunované Bohorodičky, držící v náručí též korunovaného malého Krista. Její další kopie se objevují i na portálech bran hlavního komplexu nebo zdobí Mariánský sloup před Pražskou bránou.

I v historii gotické sošky se objevuje jméno Arnošta z Pardubic, on sám ji měl podle několika názorů roku 1348 vy-

řezat. Nejprve bylo čtyřiceticentimetrové dílo z hruškového dřeva umístěno v kapli u arcibiskupovy příbramské tvrze, poté je čekala poněkud dobrodružná cesta.

Při husitských válkách byla soška zdejšími horníky schována v dolech, poté našla útočiště v kostelech sv. Jakuba a sv. Jana Evangelisty.

rý muž vybízel, ať sem putuje, dá do pořádku kapličku a prosí Pannu Marii za své uzdravení.

Procházka se na místo vypravil spolu se svým vnukem. Doputovali sem 10. června 1632 a našli zde spíše opuštěnou ruinu s vymlácenými dveřmi i okny, plnou hnoje. Procházka ale kapličku vyčistil a zůstal

Ten roku 1611 vyhořel a soška byla konečně přemístěna na jižní boční oltář kaple na Svaté Hoře.

Slepý Jan Procházka

Už sedm let po této události začal jeden z nejhorších konfliktů nejen v Čechách, ale i v celé Evropě – třicetiletá válka.

Ta se Svaté Hory přímo dotkla především roku 1631. Do Čech vpadla saská císařská vojska a jeden oddíl se odebral i sem. Dřevěné vybavení kaple vojáci zapálili a z interiéru si, „za dohledu“ sošek Panny Marie a svaté Alžběty, udělali stáj. Hanobili všechny katolické relikvie, stejně jako v dalších kostelech v Čechách, a místo nechali zpustnout.

O rok později se na Svatou Horu vypravil Pražan Jan Procházka. Tento slepý žebrák sem byl poslán na základě několikrát opakovaného snu, kde ho jistý sta-

zde, aby byl jeho prostřednictvím učiněn velký zázrak: po jeho četných modlitbách a prosbách k Panně Marii se mu skutečně vrátil zrak.

Dlužno říci, že tato událost byla na základě lékařských potvrzení dokonce církví uznána jako zázrak, mimo jiné to tedy znamenalo, že věhlas Svaté Hory byl nejen obnoven, ale ještě zesílen.

Svědectví o uzdravení se šířilo zemí a lákalo poutníky, stejně jako Procházkou roku 1633 vykopaná studánka, do níž se přinášela voda z Příbrami. Ta se dokonce (ať složením, nebo Boží milostí) ukázala jako léčivá.

Například se zde měla uzdravit dcera nečtinského šlechtice Albrechta Benedy, a právě on z vděku jako první daroval štědrý obnos na opravu kapličky.

Jeho příkladu pak následovali další mecenáši, a tak mohl být například zvýšen a vymalován strop, zamřížována se

okna, přibily dveře, kazatelna nebo lavice. A samozřejmě předměty sloužící k bohoslužbám.

Jan Procházka zde působil jako poustevník, a to do své smrti roku 1639. Nedočkal se tak například toho, jak Svatou Horu navštívil císař Ferdinand III., hledající pomoc Panny Marie na cestě na korunovaci jeho syna – stejně jako ji hledali mnozí poutníci, prosící za život během třicetileté války.

Obestavění kostela

Závěrečné boje tohoto konfliktu zavály na Svatou Horu švédská vojska, která odcizila svatohorský poklad. Soška Panny Marie Svatohorské byla však jistým jezuitou zachráněna a ukrývána v lesích u nedaleké Obecnice. Na své místo se vrátila až po válce, v kočáru nejvyššího královského purkrabího Bernarda Ignáce hraběte Martinice.

Roku 1653 byla vydána i první kniha o Svaté Hoře a nedaleko kaple postavena zvonice. O rok později byl pověřen slavný malíř Karel Škréta, aby sošku Panny Marie zvčnil v obraze. Pannu Marii Svatohorskou zachytil spolu s několika anděly, kteří ji na díle adorují. V 19. století byl obraz přemalován, roku 2000 obnoven do původního stavu.

Co se týče kaple, ta byla dále opravena a zvelebována a plánovalo se její rozšíření.

To se však nelíbilo jezuitům, nechtěli totiž narušit podstatu stavby. Roku 1659 však začali realizovat její obestavění, z jejich řad především P. Benjamin Schlayer a poté zejména slavný italský architekt Carlo Lurago, jehož doménou bylo rané baroko.

Za počátek jejich prací se označuje 29. červenec 1660, kdy byly vytvořeny základy západního ambitu. O rok později vznikly základy čtyř rohových kaplí a na místě byl také vztyčen a vysvěcen sloup korunovaný kopií milostné sošky. Její autorství je přisuzováno Janu Jiřímu Bendlovi, mimochodem původci sochy Panny Marie Neposkvrněné z pražského Staroměstského náměstí.

Nedá se ovšem říci, že by stavební práce pokračovaly rychlým tempem, a rok 1663 je přerušil úplně, neboť Osmanská říše vstoupila do války proti císaři Leopoldovi I.

Po skončení bojů se stavitelé na práce vrhli znovu, a to s větší vervou. Dolní ambit dostal rohové kaple, Březnickou a Plzeňskou. Obohacení se dočkala

i hlavní kaplička, ze dvou stran o velkou lodžii a také o dvě sakristie s oratořemi.

Roku 1667 přibily zbylé dvě rohové kaple, a sice Mníšecká a Pražská a dokončeny byly všechny ambity, mimo severního, který mohl být označen za hotový až roku 1673. Stejný letopočet má poté i událost velmi důležitá, a sice zasvěcení kapličky, které dosud kupodivu neměla. Dne 27. srpna, kdy se světil také celý areál, dostala svému oficiálnímu pojmenování a „připadla“ Panně Marii Nanebevzaté, ke které se zde během krutých a četných válek ubírali věřící s prosbami o ochranu.

O tři roky později s velkou pompou na místo zavítal i císař Leopold I.

Terasa

Co se týče vzhledu celého komplexu, převažují prvky baroka a určitě neunikne podobnost s velkým počtem českých poutních míst, zřetelně například s tábořskými Klokoty.

Pravděpodobně největší svatohorskou dominantou je východní strana terasy, která se nachází za portálem Pražské brány. Jsou na ní vybudovány tři otevřené kaple.

Nejvyšší je zasvěcena Navštívení Panny Marie. Bývá označována také jako Martinická, neboť se o ni zasloužil již zmíněný hrabě z Martinic, nebo Korunovační – roku 1732 totiž právně v ní korunovali milostnou sošku Panny Marie. Stavební práce měl na starosti opět Carlo Lurago, nahrubo byly hotové koncem roku 1661. Zdobit se začalo po Leopoldově válce s Turky. Oltářní obraz, zachycující setkání Panny Marie a sv. Alžběty, zhotovil Jan Kryštof Christl, který pravděpodobně doplnil kapli i o fresky.

Jižní postranní kaple je zasvěcena sv. Jáchymovi a sv. Anně, severní pak sv. Josefovi. O první jmenovanou se zasloužil zeť hraběte z Martinic, Jan František hrabě z Vrbna. Její oltář se začal budovat 24. srpna 1667, obraz s Jáchymem, Annou a Pannou Marií – dívkou zhotovil roku 1873 Jan Umlauf.

Ze stejného roku a od stejného autora pak pochází i oltářní obraz druhé postranní kaple. Nese jméno svatého Josefa, vyobrazeného v okamžiku smrti. Roku 1665 ji založil František Ferdinand hrabě Gallas.

Tyto tři kaple spolu s kaplemi sv. Františka Xaverského (dnešní sakristií), sv. Ignáce a trojicí kaplí na západní straně terasy, obklopují hlavní poutní svatyni, a sice původní kapli Nanebevzetí Panny Marie se stříbrným oltářem. Ten byl přivezen v září 1655 Janem Jiřím Bendlem a malířem Eliášem Pistoriusem. Jeho největší rozkvet, lépe řečeno, zdobení a doplňování, se datuje do mezidobí 1684–1772.

Kaple v ambitech

Již byly zmíněny čtyři kaple spojující ambity. Nesou názvy Pražská, Mníšecká, Plzeňská a Březnická. Názvy dostávaly podle svých mecenášů, respektive podle místa jejich původu.

Březnická kaple vznikla zásluhou Ludmily Kateřiny Jeniškové z Újezda, která byla paní na Březnici. Zasvěcena je Panně Marii Bolestné.

Její štuková výzdoba si nijak nezadá s protilehlou kaplí Plzeňskou, kterou nejprve sty zlatými a poté dalšími penězi financovali zástupci města Plzeň. Stejně ja-

ko hlavní kaple je zasvěcena Panně Marii Nanebevzaté, o podlaží pod sebou má ještě kapli sv. Máří Magdalény.

Pražská kaple, osmiboká stavba zasvěcená Zvěstování Panny Marie, vznikla podporou od pražských Měst – Starého, Nového a dnešní Malé Strany. A poslední rohová kaple, Mníšecká čili Neposkvrněného početí Panny Marie, měla štědrého původce v rytíři Serváci Engelu z Engelsflussu, který měl v držení Mníšecké panství.

V ambitech nelze zapomínat ani na dalších osm, tentokrát otevřených kaplíček. Tematicky se věnují Panně Marii, konkrétně jejímu Narození, Obětování, Zasnoubení, Zvěstování, Panně Marii Bolestné, Královně apoštolů, a nakonec jejímu Nanebevzetí a Korunování.

Studánka a P. Josef Toufar

Jak bylo řečeno, roku 1633 vykopal Jan Procházka na poutním místě studánku. Na jejím místě dnes stojí nízká kaplička s mohutnou cibulovitou střechou. Tu v roce 1673 nechali postavit jezuité, a si-

ce při prohlubování studánky a při jejím vyložení kameny.

Nachází se mimo hlavní areál, stejně jako křížová cesta. Ta je znázorněna prostě, pomocí křížů, na kterých je vždy zlatá destička s číslem příslušného zastavení.

Mimo areál, kousek před Pražskou bránou, se v kopci nachází Kalvárie. Jedná

se o sousoší z dílny příbramského umělce Matyáše Heubera z let 1692–1693. Ukřížovaný Kristus je zde tradičně v přítomnosti své Matky, svatého Jana a Máří Magdalény.

Jako zajímavost je třeba uvést, že Svatá Hora je spojena i s P. Josefem Toufarem ze vzdálené Číhoště. Místo, kde se nachází křížová cesta, nese název Toufarova louka, a je zde také vysoký kříž se zlacenou korunou od Karla Stádníka.

Na černé destičce je napsáno:

„Na paměť umučení ctitele Panny Marie P. Josefa Toufara z Číhoště.“

Vojna

Nejen jeho utrpení, ale i další symboly krutosti minulého režimu si můžeme u Svaté Hory připomenout, a si ce prostřednictvím naučné stezky „Po stopách politických vězňů“, kterou provází heslo: „Vedle místa zázraků se děly hrůzy.“ Spojuje Příbram, Svatou Horu a památník Vojna, bývalý tábor pro politické vězně.

Na zhruba čtrnáctikilometrové stezce, začínající na příbramském vlakovém nádraží a pokračující přes Svatou Horu až k Vojně, jsou pomocí panelů zachyceny osudy některých z nich. U svatohorského areálu se například seznámíme s příběhem Štěpána Vašíčka.

Ten si kromě Vojny prošel i Jáchymovem, kde musel 56 hodin stát po pás ve sněhu, nebo Leopoldovem. Co se týče jeho internace v lágru Vojna, popisuje, jak se zde s dalšími věřícími potají účastnil mši svatých, a to na barácích a někdy také v šachtě.

Zvenčí jim ze Svaté Hory byla nejmenovanou starou paní obstarávána hostie a mešní víno. To Vašíček ukrýval v pisku u těžního stroje a po kouskách to poté dodával vězněným kněžím, kteří mše sloužili.

Byla to právě víra, jak se píše u tohoto příběhu, která jim v podmínkách, kde slovo lidskost z pohledu vězňů neznamenovalo nic, pomohla překlenout těžkou zkoušku.

I takovou víru si můžeme ze Svaté Hory odnést. Z místa, kde víra dosáhla velikoleposti. A kde byl i její pomocí a prostřednictvím mimořádných uměleckých děl i dějinných zvrátů napsán kus české historie.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA – OSLAVY MISIJNÍ NEDELE 21. 10. 2018

Misijní Most Modlitby – sobota 20. 10. ve 21.00 hodin. Vytvoříme opět v předvečer Misijní neděle společný Misijní Most Modlitby. Zájemci se mohou doma či v kostele sejit, zapálit svíčku a pomodlit se růženec nebo jakoukoliv modlitbu za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia ve světě. Svíce pro tento účel mohou být předem požehnány v kostele.

Misijní neděle mohou doprovázet přednášky, besedy, videoprojekce, výstavy, adorace a modlitba růžence. Děti se rády zapojují do tradičních akcí PMD, což je Misijní štrůdlování®, Misijní koláč®, Misijní jarmark®, Pohled pro misie®, Misijní bonbónek apod., zpívají misijní hymnu, podílí se na přípravě liturgie i tím, že svými převleky v obětním průvodu připomínají děti různých kontinentů. Ideální je přihlásit děti do Misijního klubka.

Prosíme ty, kdo se chystají do misijních akcí zapojit, aby informovali kancelář PMD. Za jakoukoliv podporu misii upřímně děkujeme!

Více informací: Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, e-mail: pmd@missio.cz • <http://www.missio.cz>.

Ve Světle č. 36/2018 jsme uveřejnili pozvánku na **KONFERENCI K PŘIPOMÍnce 20. VÝROČÍ ÚMRTÍ VLADIMÍRA NEUWIRTHA**, konanou **ve dnech 5. a 6. října 2018 v Opavě**. Došlo k **časovému posunu začátku programu v pátek 5. října, a to na 17 hodin** (místo původních 16 hodin), program zůstává beze změn. Pořadatelé děkují za pochopení.

V měsíci říjnu již tradičně věnujeme pozornost Panně Marii, Královně posvátného růžence. Je to Ona, která nás opakovaně vyzývá k tomu, abychom se růženec, tento mocný prostředek k obrácení hříšníků i ovlivnění mnohých nepříznivých okolností života, denně modlili. Na tuto výzvu naší Milé Matky chceme v měsíci říjnu reagovat **ČTYŘIADVACETIHODINOVOU MODLITBOU POSVÁTNÉHO RŮŽENCE**, která se bude **ve dnech 11. – 12. 10. 2018** konat již druhým rokem **v klášterním kostele bratří dominikánů v Olomouci**. Přijměte pozvání k účasti i vy, milí čtenáři, a přidejte se k nám. Zapojit se do této modlitby můžete dle vlastních možností v libovolném čase. Blížší informace i možnost registrace naleznete na www.ruzenec24.op.cz.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (25)

4. Věrohodnost (*Druhá část*)

Další epizoda spojená s Piem XII. měla jako protagonistku dvacetiletou katechetku Luiginu Sinapiovou, která přesně deset let před zjevením Cornacchiolovi, dne 12. dubna 1937, dovedla Mariiny dcery⁽¹⁾ ze své farnosti na pouť do opatství Tre Fontane. Když se Luigina procházela po blízkém eukalyptovém lesíku, uviděla v jedné jeskyni malé kůstky, které jí připadaly jako lidské pozůstatky potratu. Proto je tam pohřbila spolu se Zázračnou medailkou – medailkou ze zjevení Kateřiny Labouré v roce 1830 – a znenadání uviděla před sebou Pannu Marii, která jí řekla:

„Vrátím se na toto místo. Posloužím si jedním člověkem, který nyní pronásleduje církev a chce zabít papeže. Nyní běž k Svatému Petru, setkáš se tam s jednou paní, která bude oblečena takto [...]. Ona tě dovede k svému bratru kardinálovi. Předáš mu mé poselství. Mimo to řekneš kardinálovi, že brzy bude novým papežem.“

Luigina učinila, co jí Panna Maria přikázala, a ve Svatém Petru se setkala s onou paní: byla to markýza Elisabetta Pacelliová, sestra kardinála Eugenia Pacelliho. S její pomocí mohla kardinálovi předat sdělení a obdržela jako odpověď slova: „Jsou-li to růže, pokvetou.“ Za necelé dva roky, dne 2. března 1939, se skutečně stal papežem a přijal jméno Pius XII.

Toto bylo hlavním důvodem, proč se papež Pius XII., když obdržel zprávu o zjevení v Tre Fontane, projevoval jako ten, kdo se o ně bezprostředně zajímá – také proto, že Panna Maria katechetce Sinapiové rovněž řekla: „Z tohoto místa zřídím v Římě trůn své slávy.“ A jezuitovi Riccardovi Lombardimu papež světil: „Já jsem to věděl.“ A to tak, že se chtěl 22. července 1947 tajně setkat s Brunem Cornacchiolou, jak to dokumentuje osobní deník vizionáře:

„V noci mi don Sfoggia říká, že mě chce vidět papež. Jdeme a přicházíme. Všechno tajně.“

A monsignorům římské kurie, kteří se papeže ptali, co se má rozhodnout ohledně události v Tre Fontane, odpověděl:

„Ale co máme rozhodnout? Nekoná se dobro? Nemodlí se? Nepochází k po-

káním? Nedávají se manželství do pořádku? Nechme tedy Pannu Marii, aby konala to, co my konat nemůžeme.“

Samotný Cornacchiola, který nevěděl nic o tom, co se přihodilo Luigině Sinapiové až do doby po smrti této ženy (která nastala 17. dubna 1978), měl tajemnou zkušenost, o níž ve svém deníku vypráví takto:

„V noci 16. dubna 1987 se zhruba v 23.30 hodin budím, a protože nemohu usnout, vstávám a snažím se něco dělat: modlit se, psát a rozjímat. Tentokrát pociťuji naléhavou touhu, abych se přiblížil k židli, na níž se 21. února 1948 posadila drahá Panna Maria vedle mého lože na ulici Modica 2, aby mi dala poselství pro drahé kněze. Zatímco jsem tam byl a modlil se, slyším uvnitř sebe ženský hlas – nebylo to však Panna Maria – a ten mi říká: »Čtverec 50; pamatuj si: čtverec 50«, a opakoval to... Až do rána Velikonočního pondělí jsem si neuvědomoval, proč zde byla řeč o onom »čtverci 50«. Když jsme onoho rána, dne 20. dubna, skončili naše modlitby, volám svému bratru Titovi a zvu ho s jeho synkem Markem, aby šli se mnou na hřbitov, protože zde musíme najít čtverec 50, o kterém slyším ve své hlavě. Vycházíme, navštěvujeme náš hrob, kde je pochována Iolanda⁽²⁾ a další příbuzní. Zatímco jsem byl před naším hrobem, slyším znovu hlas, který mi říká: »Nezapomeň na čtverec 50.« Tehdy říkám bratrovi Titovi: »Pojďme hledat čtverec 50, který neopouští mou mysl«; a procházíme hřbitovem. Přicházíme ke čtverci 50, vstupujeme a na mysl mi přichází: »Sinapi«. Říkám Titovi a dítěti: »Porozhlédněte se, zda zde není hrob rodiny Sinapiů«, a procházíme čtvercem. Já jdu dopředu a znenadání se nacházím před malým kamenem s nápisem: »Luigina Sinapi«, volám Marka a říkám: »Běž a zavolej Tita, aby přišel: našel jsem to.«

Vyprávění vizionáře pak pokračuje:

„Zatímco čekám na jejich příchod, dívám se znovu na hrob a vidím klečící paní, která se obrací a dívá se na mě. Zdá se mi, že to musí být někdo z rodiny, protože se jí podobá...⁽³⁾ Přicházejí bratr Tito a Marco a já jim říkám: »Hle, podívejte se: toto je osoba, o které říkájí, že vidě-

la na vrchu Tre Fontane v lesíku...« Paní se obrací na slova: »říkají, že viděla« – »...věřím, že to bylo v roce 1937, tj. deset let před zjevením, ale neznám den.« Paní se znovu obrací a říká: »12. dubna 1937.« Zdá se mi, že je to paní z fotografie, ale neřikám nic a slyším v sobě hlas paní, která se usmívá a usebraně se modlí: »Ty musíš přinést oběť za obrácení a posvěcení kněží a řeholníků, kteří opustili cestu nauky a morálky, a tak se připravili o sílu spásy a pro jejich vinu jdou mnohé duše do pekla. Sedmnáctého⁽⁴⁾ na mě mnozí zapomněli, ale dnes jsem tě zavolala a ty jsi přišel mě nalézt. Ta věc, která ti leží na srdci, bude co nejdříve uskutečněna pro pokoj a obrácení duší.« Cítil jsem se jako omdlelý a bez sebe. Od okamžiku, co jsem přišel k sobě, uběhla jen chvílka. Dívám se na bratra Tita, abych mu něco řekl, ale paní zde už nebyla: přišlo mi na mysl, že to byla sestra paní Sinapiové nebo nějaká příbuzná. Když jsem však měl možnost hovořit s monsignorem Pietrem Bianchim (*jedním jeho přítelem, knězem z římského vikariátu – pozn. autora*) a ptám se, zda paní Sinapiová měla sestru, která se jí podobá, odpovídá mi: »Ale sestra je tlustá...« Opravdu tedy věřím, že ona paní, viděná u hrobu, byla Luigina Sinapiová, která chtěla růst jako hořčičné zrnko⁽⁵⁾ a dělat dobro všem. Píši to, abych pamatoval, a pamatuji, abych se modlil.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Je to sdružení katolické ženské mládeže, založené ve Francii v roce 1930. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Cornacchiolova manželka. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Na hrobě byla fotografie Luiginy Sinapiové a paní, která před ním klečela, se jí podobala. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tj. 17. dubna, ve výroční den úmrtí Luiginy Sinapiové. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Zde si Bruno Cornacchiola trochu hraje se slovy, totiž s podobností příjmení Sinapi se slovem *senape* – hořčice. [pozn. překl.]

Srovnání chronologie mše svaté s chronologií pašijí Ježíšových

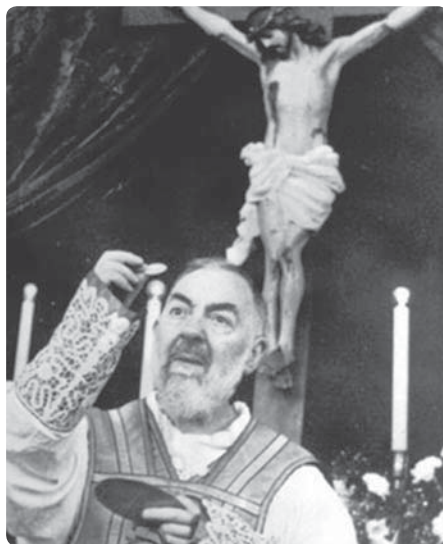
Dalo by se říci, že P. Pio byl příkladem pro každého kněze... Nebylo možné být jeho mši jenom „přítomen“, nýbrž člověk se stal skoro proti své vůli „účastníkem“ tohoto dramatu, které se uskutečňuje každé ráno na oltáři. Být ukřižován s Ukřižovaným – P. Pio prožíval utrpení Ježíšovo znovu s bolestí, jejímž pohnutým a otrešeným svědkem jsem byl. Byl jsem privilegiovaným, protože jsem mu při mši přisluhoval. Kněz nás tím poučoval, že naše spása bude působit jenom tehdy, když bude do našeho života nejprve zasazen kříž. Řekl: „Věřím, že nejsvětější Eucharistie je velkolepý prostředek, jak se snažit o dokonalost ve svatosti, ale musí se přijímat s touhou a rozhodností, všechno odstranit ze svého srdce, co se nelíbí Jemu, kterého chceme mít u sebe.“ (27. července 1917)

Krátce po mém kněžském svěcení mi vysvětlil, že se má při slavení Eucharistie uvést do jedné paralely chronologie mše s chronologií pašijí Ježíšových. Šlo nejdříve o to, pochopit a realizovat, že kněz u oltáře je Ježíš Kristus a ne že ho jenom reprezentuje. Proto prožívá Ježíš ve svém knězi stejně pašije znovu a nekonečně: od znamení kříže na začátku až k přípravě darů má být u Ježíše v Getsemanech. Má Ho následovat v jeho agonii vzhledem k oceánu hříchů, tomuto „černému moři“ odmítání Boha. Máme být s Ním v jeho bolesti, protože slovo Otce, které nám přinesl, nebylo lidmi přijato, nebo velmi špatně. V tomto pohledu máme vyslechnout čtení mše, jako by byla zaměřena osobně na nás.

Ofertorium je zatýkáni. Hodina přišla...

Preface je chvála a dikůvzdání, které zaměřuje Ježíš k Otci, protože On mu dovolil konečně vstoupit do této hodiny. Od začátku velekněžské modlitby až k proměňování se setkáváme (rychle!) s Ježíšem v jeho zajetí, při jeho strašném bičování, trním korunování a jeho křížové cestě ulicemi Jeruzaléma a připomeneme si v „mementu“ všechny ty, kteří jsou tady a za které se zvláště modlíme. Proměňování nám dává obětované Tělo... teď; ta prolitá Krev... teď. Mysticky vzato je to v me-

ditaci, kterou v průběhu liturgie konáme, okamžik ukřižování Pána. Během tohoto okamžiku mše trpěl P. Pio strašně...; cítil v těchto okamžicích hřeby, které připev-

P. Pio při mši svaté

ňovaly Ježíše na kříž. Potom jsme u Ježíše na kříži a přinášíme Otci v tomto okamžiku jeho výkupnou oběť. To je smysl liturgické modlitby, která následuje bezprostředně po proměňování. To „Skrze Něho, s Ním a v Ném“ odpovídá výkřiku Ježíšovu: „Otče, do tvých rukou vklá-

dám svého ducha!“ Nyní je oběť dokonána a Otcem přijata. Lidé už nejsou od Boha odděleni, a jsou (vzájemně) sjednoceni. To je ten důvod, proč se v tomto okamžiku modlíme modlitbu všech dětí Božích – „Otče náš“... Lámání Hostie vyjadřuje smrt Ježíšovu... Ponoření, tj. ten okamžik, kdy kněz nechává klesnout kousek Těla Kristova v kalichu s drahou Krví, vyjadřuje okamžik zmrtvýchvstání, protože teď jsou Tělo a Krev nově spojeny a my přijímáme živého Krista.

Požehnání kněze označí věřící křížem jako nezaměnitelným znamením a ochranným štítem proti útokům Odpůrce...

Člověk pochopí, potom, co dostal z úst důstojného P. Pia takové vysvětlení – a víme přesně, že on toto sám bolestně prožil – že mě vyzval, abych ho na této cestě následoval..., což denně dělám... a s jakou radostí! Když v pondělí 23. září 1968 ve 2 hodiny ráno seděl na židli ve své cele, oblečený do svého kapucinského hábitu, růženec mezi prsty, zemřel pokojně se jmény Ježíše a Marie na rtech. Jak je v Itálii obvyklé, mohl dodat: „La messe è finita, andate in pace!“ – „Mše je skončena, jděte v pokoji!“ Byla to mše muže Božího, který přinesl sám sebe za oběť. Otec Pio nás zve, abychom mši svatou postavili skutečně do středu svého života a sami sebe sjednotili s božskou obětí a toto sjednocení uskutečnili nejdokonalejším myslitelným způsobem v přijímání.

Z Maria heute 3/2018 přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jste spravedlivého a připravili ho o život – a on se vám nebrání.

Evangelium – Mk 9,38–43.45.47–48

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“

Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Prece žádny, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi.

Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.

Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře.

Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

Pondělí 1. 10. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Klapka s ... (82. díl): MUDr. Bohumírem Novákem **7:15** Arbitráž **7:40** Vydřeně metamorfózy **7:50** Missio magazín: Září 2018 **8:45** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **9:40** Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánik – hudební skladatel **10:10** Buon giorno s Františkem **11:15** Víra do kapsy **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **13:35** V souvislostech **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **15:15** Národní kámen **16:00** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanské učení o spravedlivé válce **17:05** Vychutnej si víru: Burgry **17:40** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (139. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadetty **18:40** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **19:30** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **19:40** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **20:00** Biblická studna [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (62. díl): S kameramanem Markem Jíchou [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noemova pošta: Září 2018 **23:35** Terra Santa News: 26. 9. 2018 **0:00** Noční univerzita: P. René-Luc – Ve službě evangelia pokoje **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 10. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** V souvislostech **8:30** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mosambik – Cipriano **9:50** Muzikanti, hrajte **10:25** Noční univerzita: P. René-Luc – Ve službě evangelia pokoje **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Svatováclavský koncert Václava Hudečka a jeho hostů z Paláce Žofín v Praze **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Anton Kasan – Lidečko **15:10** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **15:25** Krůček po krůčku – Etiopie **16:00** Noemova pošta: Září 2018 **17:35** Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánik – hudební skladatel **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (139. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590 – 1657) **19:10** Terra Santa News: 26. 9. 2018 **19:30** Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (170. díl) [P] **21:20** Světlo pro Evropu (8. díl): Brexit **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2018 **22:30** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) **0:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 10. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2018 **6:25** Klapka s ... (40. díl): Jiří Mohauptem **7:30** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanské učení o spravedlivé válce **8:30** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Královna a Matka Chorvatů **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům nejen ze skla **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: BcA. Kamil Novák **15:15** ARTBITR – Kulturní magazín (62. díl): S kameramanem Markem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Jíchou **15:30** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **16:00** Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2018 **16:20** Bradi Barthová **16:35** Víra do kapsy **16:55** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (139. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél **18:40** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 1. díl **19:20** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **19:30** Terra Santa News: 3. 10. 2018 [P] **20:00** Mše svatá u příležitosti otevření centra Cenacolo: Paraguay [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Projekt „Mary´s Meals“ [P] **23:10** Generální audience Svatého otce [P] **23:35** Vychutnej si víru: Burgry **0:10** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 10. 2018

6:05 Klapka s ... (23. díl): Jiří Dittmanem **7:05** Světlo pro Evropu (8. díl): Brexit **7:15** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **7:35** Svatováclavský koncert Václava Hudečka a jeho hostů; z Paláce Žofín v Praze **8:35** Terra Santa News: 3. 10. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Vezmi a čti: Září 2018 **9:40** Vydřeně metamorfózy **9:55** Noemova pošta: Září 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **13:00** Muzikanti, hrajte **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Naděžda Urbášková **15:15** Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB **15:45** Řeckokatolický magazín (170. díl) **16:05** Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2018 **16:25** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěři a žabami **17:30** Opavská inspirace **17:45** Ars Vaticana **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (139. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:35** Paprsek Boží lásky – Kosovo **19:00** Večeře u Slováka: 27. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (63. díl) [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2018 **0:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 10. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2018 **6:25** Noční univerzita: Projekt „Mary´s Meals“ **7:45** Kazachstán – Ruslan **8:00** Vychutnej si víru: Burgry **8:35** Mauricius – nová hranice **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) **11:05** Odkaz vysočanských předků **11:10** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **13:10** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **14:00** Živě

s Noe [L] **14:30** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **15:20** Pro vita mundi: Slávo Král **16:05** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2018 **16:25** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **16:55** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (139. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **18:35** Princ, který si vybral Dona Boska **19:25** Frano z Malesie **20:00** Kulatý stůl [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 27. neděle v mezidobí **22:30** ARTBITR – Kulturní magazín (62. díl): S kameramanem Markem Jíchou **22:50** Víra do kapsy **23:05** Biblická studna **0:10** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **0:20** Člověk a média – Ohrožení veřejnoprávních médií **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 10. 2018

6:05 Světlo pro Evropu (8. díl): Brexit **6:15** Klapka s ... (18. díl): Márii de la Renotiérovou **7:20** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč **8:25** Sedmihlásky (139. díl) **8:30** Noeland (59. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590 – 1657) **9:35** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **9:50** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **10:15** Terra Santa News: 3. 10. 2018 **10:35** Buon giorno s Františkem **11:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2018 **12:05** Pod lampou **14:10** Jak potkávat svět (63. díl) **15:35** Večeře u Slováka: 27. neděle v mezidobí **16:05** Řád svatého Huberta **16:25** Z krajín za obzorem: MFF Strážnice 2018 **18:00** Vychutnej si víru: Po brazilsku [P] **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **18:35** Sedmihlásky (139. díl) **18:40** Pomáhá srdcem **18:50** V pohorách po horách (50. díl): Stoh – Malá Fatra [P] **19:00** Harfa Noemova: A. Dvořák – Mše D dur [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 2. díl [P] **20:45** Mezi pražci (70. díl): Září 2018 [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:35** Missio magazín: Září 2018 **23:30** Řeckokatolický magazín (170. díl) **23:45** Zámek Židlochovice – zahrada času **0:20** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 10. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) **7:45** Biblický růženec radostný **8:20** Řeckokatolický magazín (170. díl) **8:35** Jak potkávat svět (63. díl) **10:00** Večeře u Slováka: 27. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela Panny Marie Růžencové, Popovice u Uherského Hradiště [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (62. díl): S kameramanem Markem Jíchou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 2. díl **14:10** Muzikanti, hrajte **14:40** Odkaz vysočanských předků **14:50** Noční univerzita: Projekt „Mary´s Meals“ **16:00** Živě s Noe **17:05** Noemova Archa **17:55** Sedmihlásky (140. díl) [P] **18:00** Noeland (59. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **19:05** Oázy Perlového ostrova **19:30** Exit 316 MISE: Malí a neklidní [P] **20:00** Pavel VI. – papež v bouřlivých časech (1. díl) **21:45** V souvislostech **22:10** Buon giorno s Františkem **23:10** Ostrava zpívá Gospel: Slezská Lilie 2017 **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 1. 10. o 22:00 hod.:
Rehoľná abeceda (Strážca času)

Františkánsky brat Rajmund, pôvodom Levičan, má netradičnú záľubu v opravovaní hodín. A to najmä na kostolných vežiach. Pod jeho rukami však ožívajú nielen spráchnivené hodiny ale aj zblúdené duše.

Utorok 2. 10. o 17:00 hod.: Peter medzi nami

Katechézy pápežov: Cyklus katechéz o eucharistii – Hymnus Glória a modlitba kolekta.

Streda 3. 10. o 21:30 hod.: Jeden na jedného

Analýza aktuálnych udalostí v spoločenskom, politickom a cirkevnom živote.

Štvrtok 4. 10. o 21:45 hod.:
Skopje – Deň vďakvyzdania (dokument)

Dokument o Dni vďakvyzdania v Skopji, kde macedonski veriaci si 11. septembra pripomenuli svätorečenie Matky Terezy.

Piatok 5. 10. o 16:35 hod.: Eucharistické zázraky

TV LUX prináša na obrazovky reláciu, ktorá sa bude postupne venovať všetkým eucharistickým zázrakom zachytením v diele budúceho bl. Carla Acutis.

Sobota 6. 10. o 20:30 hod.: Pavol VI. – Pápež v búrlivých časoch 1/2 (film)

Fašistický režim, 2. svetová vojna, Druhý vatikánsky koncil, protesty a teroristické útoky v 60-tych a 70-tych rokoch – jedno z najbúrlivejších období v dejinách cirkvi. Na jej čele však stojí silná osobnosť – pápež Pavol VI. Prvý pápež, ktorý navštevuje veriacich na piatich kontinentoch a otvára medzináboženský dialóg návštevou Jeruzalema.

Nedeľa 7. 10. o 12:00 hod.:
Svätá omša z hory Živčákova

Priamy prenos sv. omše z jesennej púte, ktorá je zároveň výročím posviacky kostola Panny Márie, Matky Cirkvi.

Zveme všetky **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, ktorá sa uskutoční **14. ríjna 2018**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlhá asi 7 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: na srazu ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou nebo asi ve 14.25–14.30 hod. pod kopcem v Samotiskách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru), či v 15.00 hod. na mši svatě v bazilice na Svatém Kopečku. **Blíží informace** najdete na www.rodinnyzivot.cz. **Kontakt:** Marcela Řezníčková, tel. 587 405 250 nebo 720 110 750, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
29. ZÁŘÍ – 6. ŘÍJNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 9.		PO 1. 10.		ÚT 2. 10.		ST 3. 10.		ČT 4. 10.		PÁ 5. 10.		SO 6. 10.			
Antifona	919	1029	1741	1961	1543	1738	964	1077	1754	1975	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	786	884	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1742	1961	1543	1739	964	1078	1551	1747	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	1544	1739	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	914	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1743	1962	1544	1740	969	1083	1756	1977	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	718	810	1542	1737	1544	1740	969	1083	1551	1748	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	1744	1963	1545	1740	969	1084	1757	1977	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	718	810	1542	1738	1545	1741	970	1084	1552	1748	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1545	1741	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	718	810	943	1054	1545	1741	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 29. 9.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1746	1965	1537	1732	975	1090	1552	1748	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1546	1742	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1547	1742	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1749	1968	1549	1745	979	1094	1763	1983	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	718	810	718	811	1542	1738	1549	1745	979	1094	1553	1749	1011	1129	719	811
Prosby	918	1028	933	1044	1750	1969	1549	1745	979	1095	1764	1984	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	718	810	718	810	1542	1738	1545	1741	980	1095	1552	1748	1012	1130	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 30. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Nm 11,25–29
 Ž 19(18),8.10.12–13.14
 Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)
 2. čt.: Jak 5,1–6
 Ev.: Mk 9,38–43.45.47–48

Pondělí 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 1,6–22
 Ž 17(16),1.2–3.6–7
 Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu, Bože, slyš mé slovo!*)
 Ev.: Lk 9,46–50

Úterý 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1.čt.: Ex 23,20–23a
 Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11
 Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)
 Ev.: Mt 18,1–5.10

Středa 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 9,1–12.14–16
 Ž 88(87),10bc–11.12–13.14–15
 Odp.: 3a (*Kěž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 9,57–62

Čtvrtek 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 19,21–27
 Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14
 Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
 Ev.: Lk 10,1–12

Pátek 5. 10. – ferie

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5
 Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab
 Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
 Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 6. 10. – nezávazná památka sv. Bruna nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16 (hebr. 42,1–3.5–6.12–17)
 Ž 119(118),66.71.75.91.125.130
 Odp.: 135a (*Jasnou tvář ukaž svému služebníku, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 10,17–24

ČTEME BIBLI...

VYPRAVĚJ MI O JEŽÍŠI • BIBLICKÁ ČÍTANKA PRO KATECHEZE V RODINÁCH

Katecheze Josef Hrdlička • Ilustrace Zdirad J. K. Čech • Úvodní slovo Jan Graubner

„Jazyk víry se učí u domácího krbu, kde tato víra roste a sílí prostřednictvím modlitby a křesťanské praxe.“ (Benedikt XVI. při

setkání rodin ve Valencii v roce 2006) Smyslu právě tohoto požadavku odpovídá kniha biskupa Josefa Hrdličky, postavená na slovu Písma svatého. V desítkách kapitol doprovázených poetickými barevnými ilustracemi Zdirada Čecha jsou biblickým stylem převyprávěny četné příběhy Starého zákona a evangelií a z nich pak vyrůstají laskavá, moudrá zamyšlení pro každodenní krůček na cestě k Božímu království, neboť „Boží slovo má denně probouzet, osvobozovat, inspirovat, těšit, ale i naléhavě burcovat“. Závěrečné verše jednotlivých kapitol, poučení o starozákonních předobrazech, ba i samotné pokyny k vedení katecheze v rodině naplňují autorův náročný záměr duchovně obdařit každého z rodiny bez ohledu na věk a věroučnou vyspělost.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání Váz., 160x236 mm, 200 stran, 269 Kč

HUMOR V BIBLI

Andreas Martin (ed.) • Z němčiny přeložila Jana Csukášová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš • Ilustrace Pavel Bosman

Humor má mnoho společného s láskou a dobrotou a rozhodně není na překážku sva-

losti. Říkat bližnímu pravdu s úsměvem je také lepší, než se ho pokoušet pravdou umlátit... Necelá stovka vtipů, anekdot a citátů, které se inspiroují větami a citáty ze Starého a Nového zákona, dokazuje, že ten, kdo bere radostnou zvěst vážně, nemusí ztrácet úsměv ze své tváře.

Karmelitánské nakladatelství Brož., 113x165 mm, 136 stran, 149 Kč

BELETRIE

KYTIČKA OD NEDOSTAVĚNÉHO CHRÁMU • SÁZAVSKÉ POVĚSTI, PŘÍBĚHY A POHÁDKY

Alois Aubrecht - Bohumil Svoboda • Odpovědný redaktor Kajetán Holeček • Ilustrovala Sofie Helfert

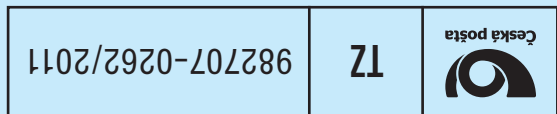
Co všechno se vám vybaví, když se řekne Sázava? Řeka, město, Sázavský klášter (v pořadí čtvrtý v Čechách), svatý Prokop, kaple svatého Prokopa, čert orající brázdy, ale také Votočnice, Šternberk a Skalice hor stříbrných... Přenesme se do dávných dob, kdy zdejší kraj obývali sázavští mniši, pastvo a ta nejpočetnější část obyvatel - povětšinou chudí domkáři a zemědělci. Jak vlastně žili? Jaké měli radosti a strasti? A hlavně - kdo jim pomáhal a kde měli ve svém klopotném životě zastání? Popravdě to v tomto směru neměli jednoduché. A snad i právě proto své touhy, přání a nenaplněné naděje oděli slovy pověstí, kdy se chudý domůze spravedlnosti i díky pomoci nadpřirozených sil a zlo bude potrestáno. Ať už pomohl či trestal kouzelný stařeček, svatý Prokop anebo čertík...

Stanislav Juhaňák - TRITON Váz., 185x185 mm, 104 stran, 239 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.